

konkretním případě, upříti jednou pro vždy jakékoliv právo na vážnost spoluobčanů vůbec, třebaže se choval jinak a nadále sebe čestněji. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje ostatně sám trestní zákon, pokud v hlavě o činech proti bezpečnosti cti, v § 497 tr. zák. zakazuje výčitku pro trest odpykaný nebo prominutý, když se dotčený »chová počestně«. Nepochybil proto soud, naopak posoudil věc s právního hlediska bezvadně, pokud v oněch hrubých a citelných projevech shledal urážku z mezí pouhé kritiky dalece vybočující přes to, že v příčině oné předchozí aféry soukromého obžalobce dospěl k výroku sprostujícímu.

Čís. 3496.

Odvolání do trestu nezahrnuje v sobě i odvolání z výroku o ztrátě práva volebního.

(Rozh. ze dne 24. května 1929, Zm I 139/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 1. prosince 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými: Emanuel V. zločinem podle § 85 a) tr. zák., podle §§ 185, 186 a) tr. zák. a přestupkem podle § 411 tr. zák., Natálie V-ová zločinem podle §§ 185, 186 a) tr. zák., a odmítl odvolání obžalovaných z výroku o ztrátě práva volebního, a to odvolání z těchto

důvodů :

Odvolání obžalovaných z výroku o ztrátě práva volebního bylo odmítnouti jako opožděné. Obžalovaní ohlásili odvolání jen co do trestu; avšak odvolání do trestu nezahrnuje v sobě i odvolání z výroku o ztrátě práva volebního, jakž vyplývá zjevně ze srovnání prvního a předposledního odstavce § 283 tr. ř. Bylo proto odvolání z výroku o ztrátě práva volebního odmítnouti jako opožděné.

Čís. 3497.

Základní směrnici pro zjištění zodpovědnosti řidiče motorového vozidla za nehodu jest ustanovení § 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., podle něhož má býti rychlost jízdy zvolena za všech okolností tak, by řidič byl pánem vozidla a by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována.

Nevyvíňuje sama o sobě okolnost, že byl rozmočený sněhový poprašek, který mohl přivoditi smyk auta, ani stáří a menší spolehlivost stroje.

Pokud jest předsevzítí místní ohledání k zjištění celkové situace v době nehody (§ 116 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 24. května 1929, Zm I 198/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trest-

ního soudu v Praze ze dne 9. ledna 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudek bere za zjištěno, že obžalovaný jako šofér osobního automobilu dne 1. února 1928 po 2. hod. ranní při jízdě P-ovou třídou na Ž. zajel náhle před domem č. 100 na P-ově náměstí na pravý chodník ve směru jízdy a zasáhl tam chodce Antonína V-a, že byl tento přimáčknut autem ke zdi a že při tom utrpěl těžká zranění, jímž podlehl téhož dne; ač soud zjišťuje, že mezi událostí tou a smrtí V-ovou byla příčinná souvislost, sprostňuje přece obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z viny, ježto nedospěl podle výsledků trestního řízení k přesvědčení, že, jak obžaloba tvrdí, obžalovaný nešetřil předepsané opatrnosti při řízení auta, zejména že nebyl úplně střízlivý, a jel přílišnou rychlostí, nedávaje výstražného znamení, a tím ono neštěstí zavinil. Zmateční stížnost právem uplatňuje proti rozsudku výtku zmatečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. pro zamítnutí průvodního návrhu veřejného obžalobce při hlavním přelíčení, by proveden byl důkaz místním ohledáním a přibráním svědků za účelem správného zjištění celé situace a by tím způsobem bylo usouzeno také na rychlost auta z toho, že ve zdi jest dodnes otvor. Návrh ten byl nalézacím soudem zamítnut s odůvodněním, že okolnost návrhem tím dokazovaná, zejména pokud se týče rychlosti, jest výsledky řízení již náležitě zjištěna. Základní směrnicí pro zjištění zodpovědnosti řidiče motorového vozidla za nehodu jest ustanovení § 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., podle něhož má býti rychlost jízdy zvolena za všech okolností tak, by řidič byl pánem své rychlosti a by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována. Nevysvětluje tudíž řidiče o sobě okolnost, že byl rozmočený sněhový poprašek, který kluzkostí jízdní dráhy mohl přivoditi smyk auta, ježto skutečnost taková bdělému řidiči jest nezbytnou pobídkou ke zvýšené opatrnosti; ani případné stáří stroje a menší jeho spolehlivost. Rozsudek osvobozující spočívá cele na zodpovídání se obžalovaného, který způsobem značně nápadným podle postupu a průběhu trestního řízení zodpovídání svoje měnil a doplňoval, snaže se vinu na nehodě převést na okolnosti mimo jeho osobu; neshledává údaje jeho výsledkem provedených důkazů vyvrácenými a sprostňuje ho z obžaloby pro nedostatečnost důkazů ve směru subjektivního zavinění. Vezme-li se v úvahu předpoklad rozsudku, že obžalovaný náhle zabrzdil, snaže se vyhnouti se neznámému člověku, objevivšímu se mimo nadání v jeho jízdní dráze, a že tím přivoděn byl smyk auta a zabočení jeho na chodník pro pěší, zůstává nevysvětlenou okolnost, kterou ani obžalovaný sám náležitě objasniti nemohl, jak to, že spatřil onoho člověka teprve v poslední chvíli, asi na 2 m pokud se týče 4 kroky před autem, a zda skutečnost ta není svědectvím o nedostatečné pozornosti obžalovaného za jízdy k tomu, co se děje před ním v jízdní dráze. Nalézací soud neměl po ruce situačního nákresu. O místě samotném uvádí jedině jako obecně známé, že ulice má svah a tím vysvětluje prud-

kost nárazu. Podle § 116 tr. ř. má se předsevzítí místní ohledání, kdykoliv je toho potřebí k objasnění okolnosti pro vyšetřování závažné. Průvodní návrh veřejného obžalobce domáhal se průvodního toho prostředku za přibrání svědků ne jen za účelem zjištění rychlosti jízdy obžalovaného, nýbrž zejména ke zjištění celkové situace v době nehody. Nelze vyloučiti, že by byl dán shlednutím místa, šíře ulice, označením směru, odkud obžalovaný přijížděl, místa, kde a odkud spatřil onoho neznámého chodce, jenž prý dal popud k náhlému zabrzdění, jakož i místa, kam auto z jízdní dráhy zajelo a jaký účinek onen náraz přivodil, nalézacímu soudu další průvodní materiál ke skutkovým zjištěním a takto i k úsudku, zda obžalovaný za jízdy vzhledem ke svahu ulice, její přehlednosti, kluzkosti jízdní dráhy a povaze svého staršího vozidla šetřil předepsané a nutné opatrnosti při řízení auta tak, by za všech okolností byl pánem své rychlosti, zda neměl při náležité bdělosti možnost již dříve onoho neznámého chodce spatřiti a učiniti se svým vozem potřebné opatření, by se mu, přecházejícímu jízdní dráhu, vyhnul bez jakéhokoliv úrazu jak jeho osoby, tak i svého povozu a osob v něm sedících, pokud se týče, zda v případě nutného zabrzdění v poslední chvíli při jízdě po levé straně ulice mohlo a za všech okolností též musilo auto zajetí až na pravý chodník ve směru jízdy a to ještě tak prudce, že přerazilo dosti silný strom u samého kořene a přirazilo chodce V-a na zeď, odrazilo se ode zdi a se převrátilo. Poněvadž nalézací soud při nedostatku potřebných důkazů o rychlosti a způsobu jízdy obžalovaného, jakož i o příčině nehody nevyhověl návrhu veřejného obžalobce na provedení důležitého onoho důkazu, který případně mohl sloužiti k usvědčení obžalovaného a po případě i k vyvrácení jeho tvrzení o neznámém chodci, porušil tím zásadu trestního řízení (§ 3 tr. ř.), již šetřiti káže podstata řízení, kterým se zabezpečuje trestní stíhání, a bylo proto rozsudek zrušiti jako zmatečný podle § 281 čís. 4 tr. ř. a věc vrátiti podle § 288 čís. 1 tr. ř. nalézacímu soudu k novému projednání.

Čís. 3498.

Rozsah náhrady škody jako podmínky beztrestnosti ve smyslu § 187 tr. zák. nelze určovati ex nunc, podle doby, kdy náhrada škody přichází v úvahu, nýbrž ex tunc, podle doby, kdy byl spáchán trestný čin (při podílnictví na krádeži podle doby, kdy pachatel věci ukryl, na se převédl nebo zašantročil, věda, že věci ty pocházejí z krádeže); nemožnost úplné náhrady škody, způsobená náhodou nebo cizí vinou, jde na vrub pachatelův.

(Rozh. ze dne 28. května 1929, Zm II 219/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 16. března 1928, pokud jím byl obžalovaný Ferdinand G. podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný Ferdinand G. podle § 259